

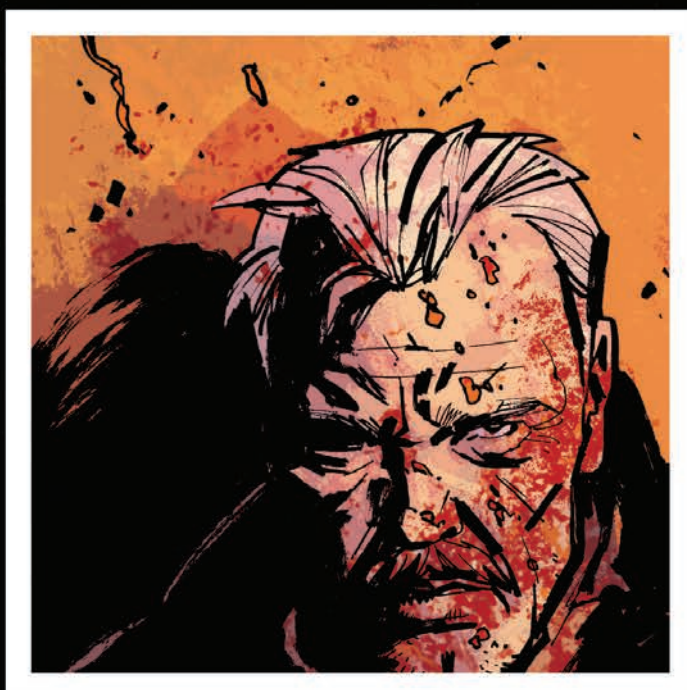

ED BRUBEJKER ŠON FILIPS

PALEP

Reći ću vam kad je sve počelo... Onog dana kad sam treći put zamalo umro.

Ali ovo je, u stvari, složena priča...

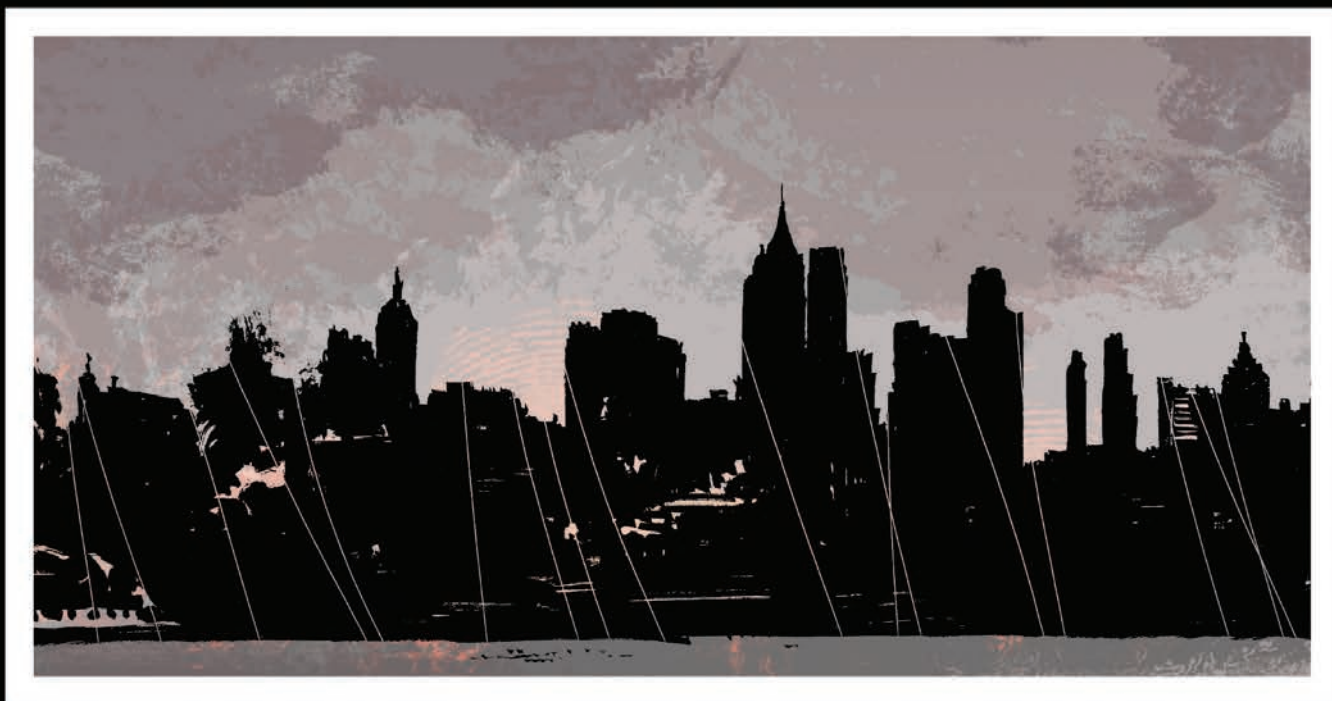
Sa mnogo početaka.

No takav je **život**... Zar ne?

Gomila **početaka**, naslaganih jedni na druge...

Sve one prilike koje si imao da ne zabljaš.

NJUJORK
Februar, 1939.

Red je stajao na jednom kraju ulice i čekao da Ejs Makoj potegne.

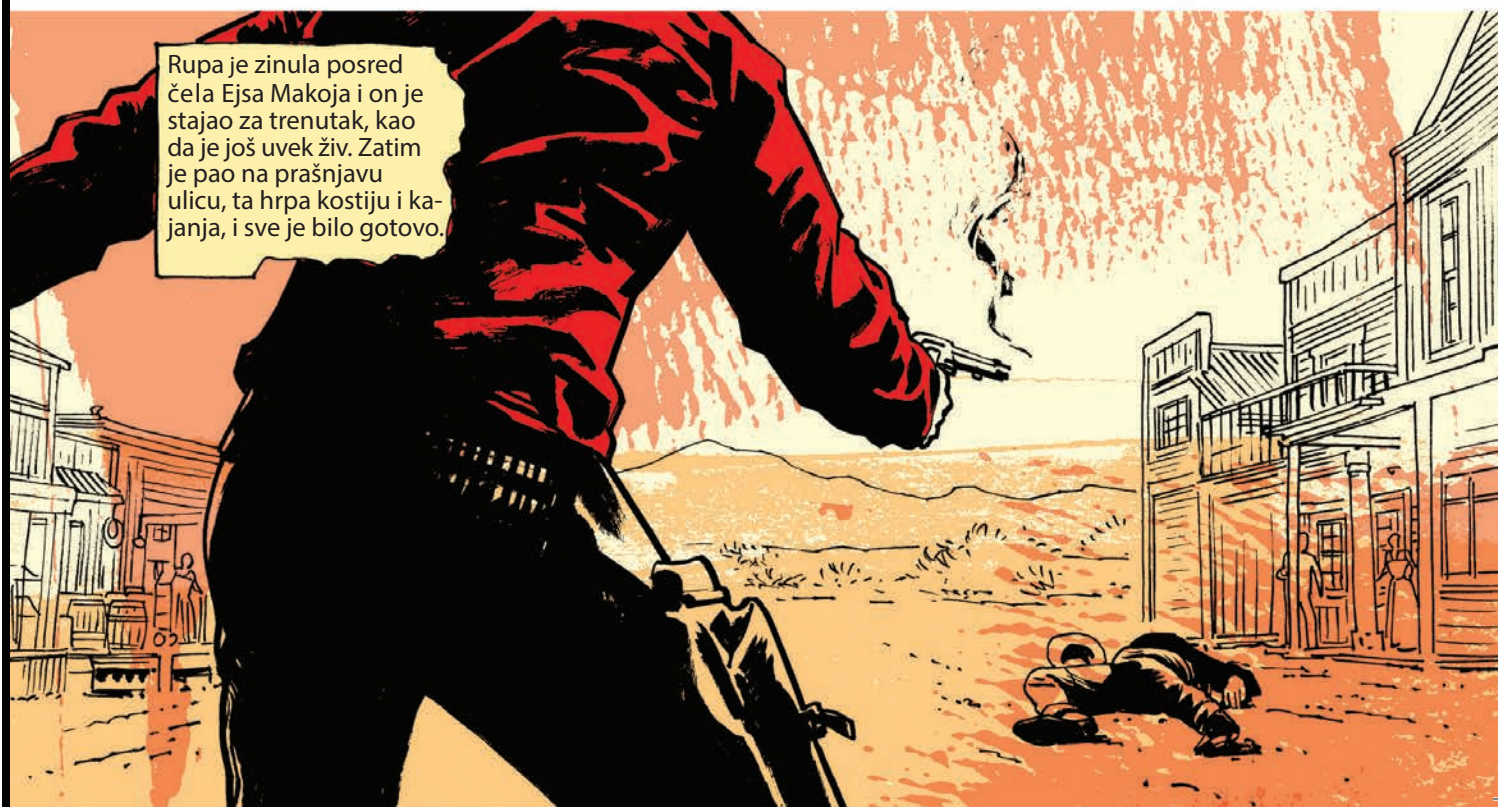
Ejs je bio brz, jedan od najbržih koje je video, ali Red River Kid se nije sećao kad je poslednji put zazirao da stane pred revolveraša.

Naprostu je držao pogled na Ejsovoj desnoj ruci i u trenu kad su prsti počeli da mu se trzaju...

... Red je potegao i opalio u jednom glatkom pokretu.

Rupa je zinula posred čela Ejsa Makoja i on je stajao za trenutak, kao da je još uvek živ. Zatim je pao na prašnjavu ulicu, ta hrpa kostiju i kakanja, i sve je bilo gotovo.

Red je u daljini čuo kako se podnevni voz primiče gradu i znao je da će Pinkertonovi ljudi biti u njemu...

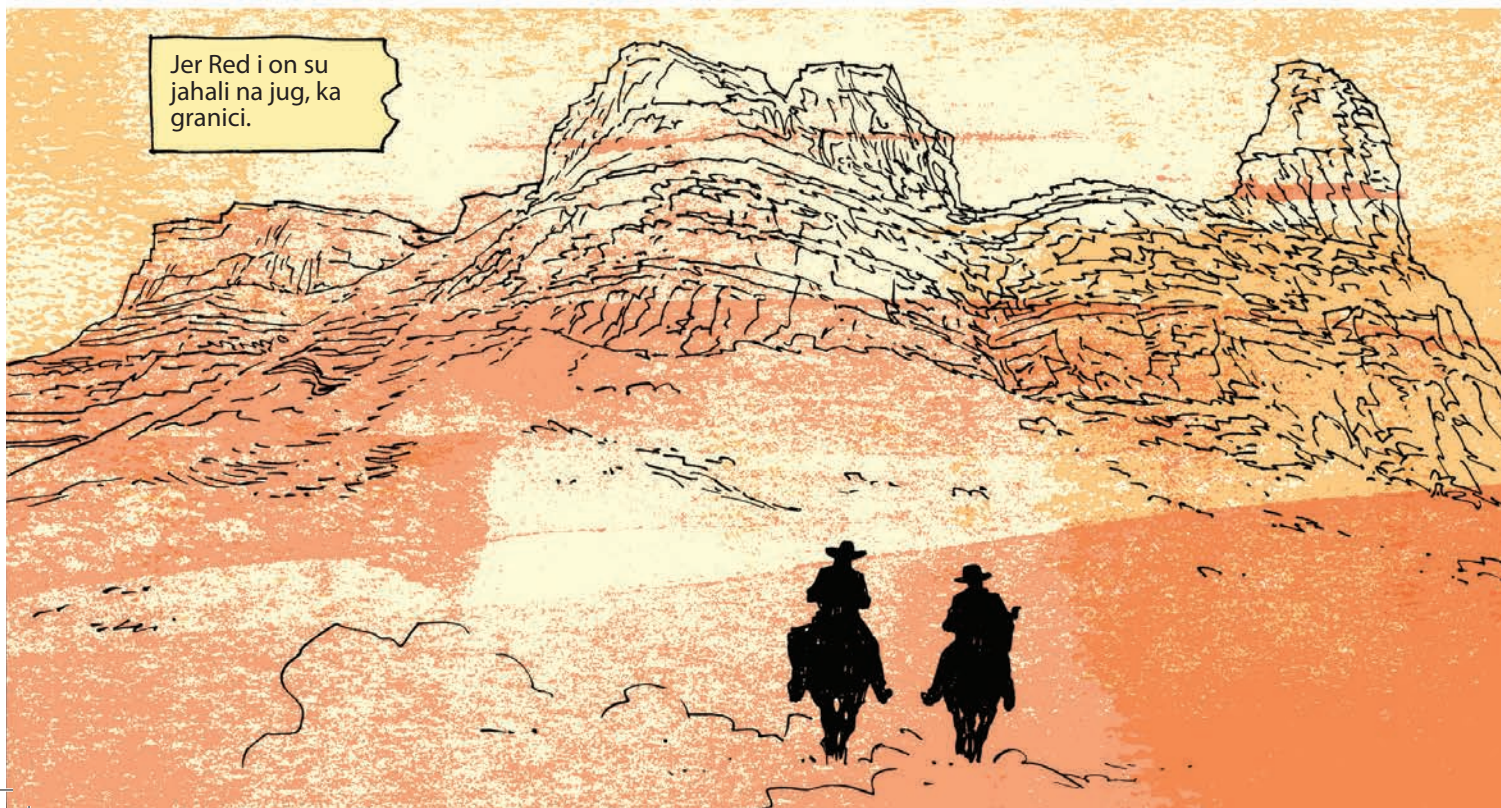
U potrazi za njim i njegovim partnerom Hekom Rendalom.

Hek se jedva održavao u sedlu, ali zavoji će izdržati. Moraju da izdrže.

Jer Red i on su jahali na jug, ka granici.

Kada su dospeli na vrh prevoja, obasjalo ih je sunce na zalasku i Red je bio srećan što je živ.

Opet su se našli suviše blizu smrti, suviše su rizikovali, ali eto, živi će dočekati novi dan.

Kad su na konjima stigli u Meksiko, Red River Kid se pitao čeka li ih tu, dole, nov život.

Život koji nije ispunjen mecima.

Činilo mu se da čovek ne može doveka da igra ples sa smrću.

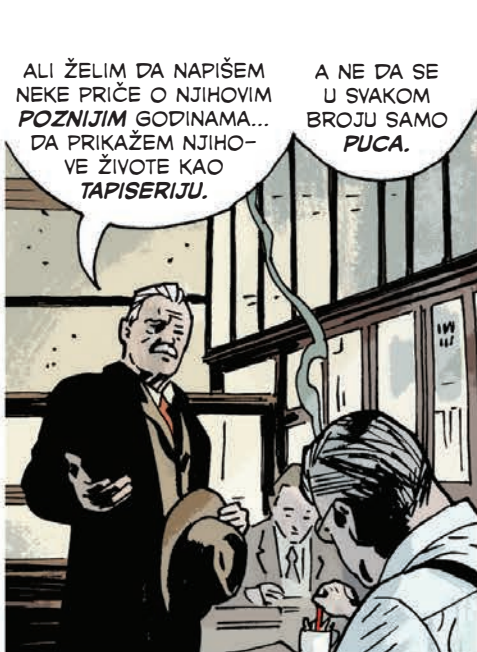
Stoga je razmišljao o tome da pronađu žene ovde, na jugu, kupe zemlju i počnu da uzgajaju stoku.

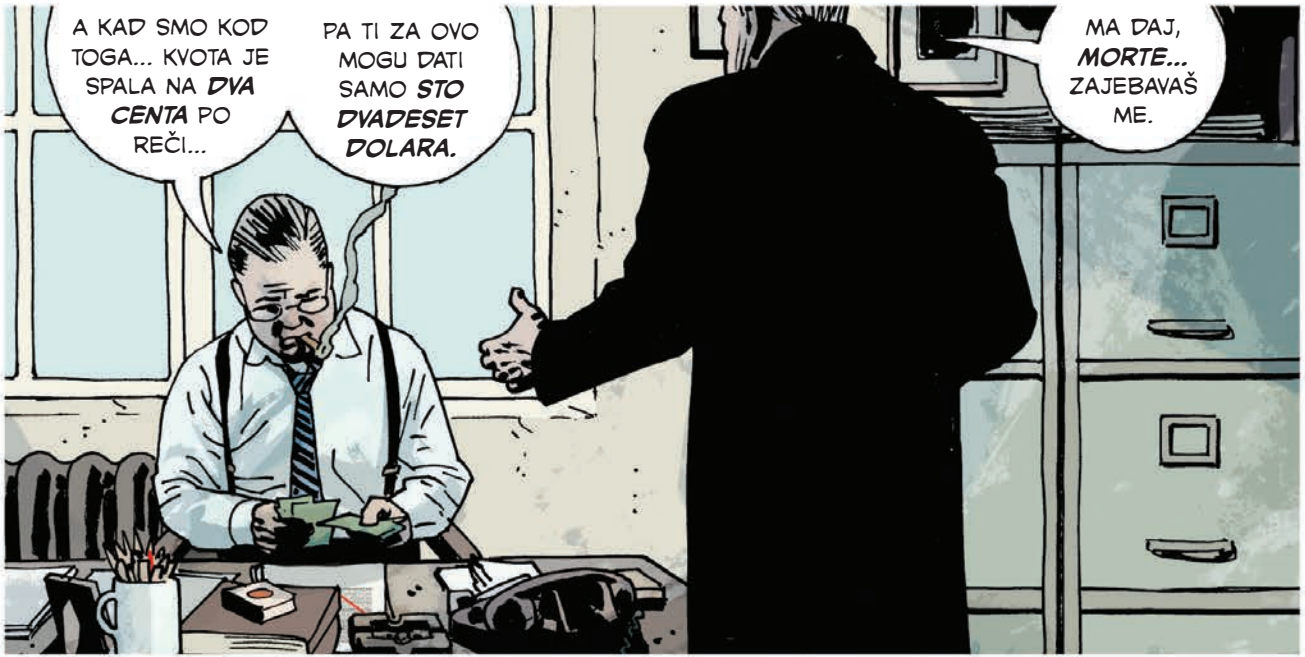

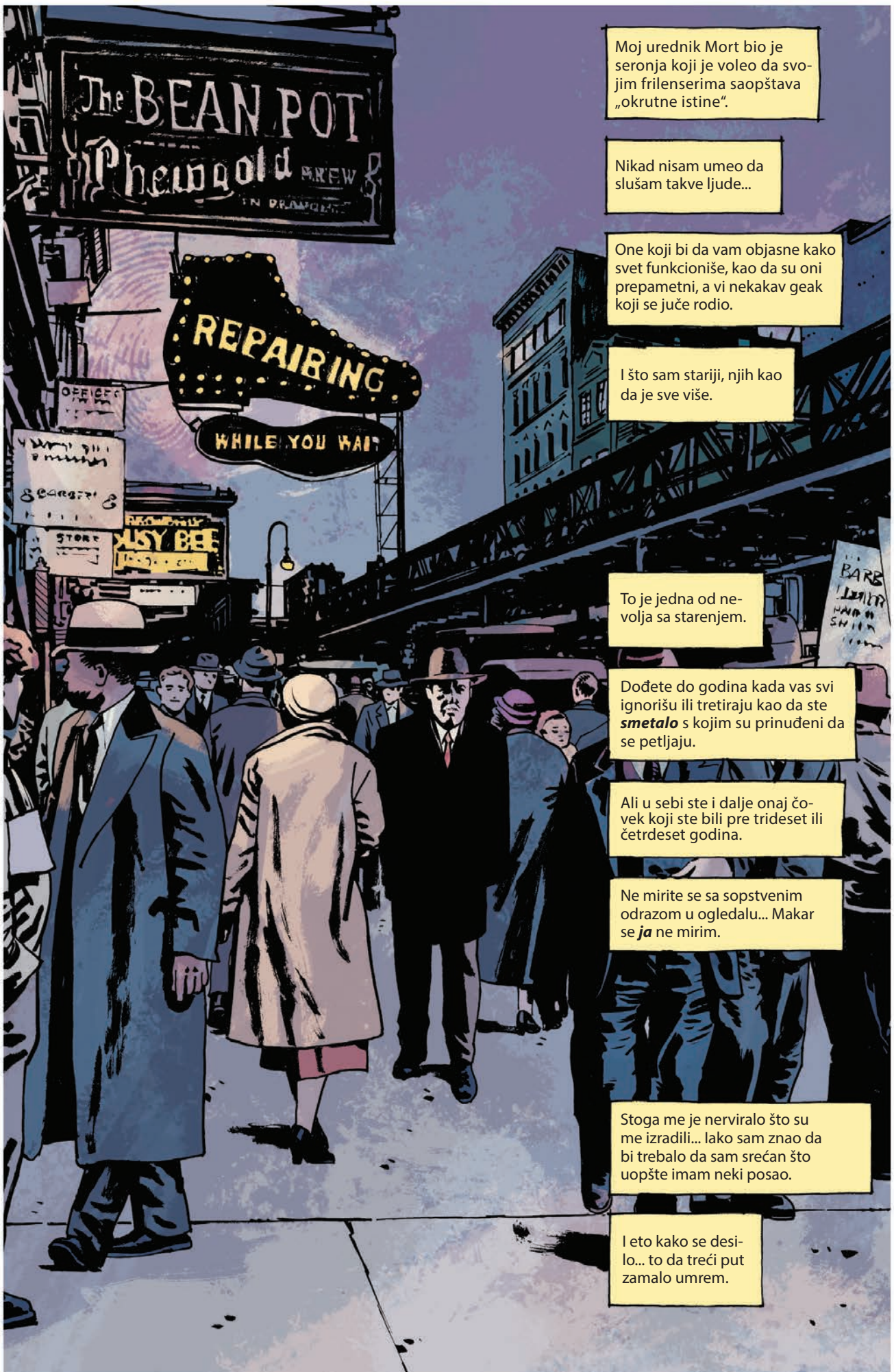
Ako sve odigraju kako treba, možda čak dočekaju starost.

Moj urednik Mort bio je seronja koji je voleo da svojim frilenserima saopštava „okrutne istine“.

Nikad nisam umeo da slušam takve ljude...

One koji bi da vam objasne kako svet funkcioniše, kao da su oni prepametni, a vi nekakav geek koji se juče rodio.

I što sam stariji, njih kao da je sve više.

To je jedna od nevolja sa starenjem.

Dođete do godina kada vas svi ignorišu ili tretiraju kao da ste **smetalo** s kojim su prinuđeni da se petljaju.

Ali u sebi ste i dalje onaj čovek koji ste bili pre trideset ili četrdeset godina.

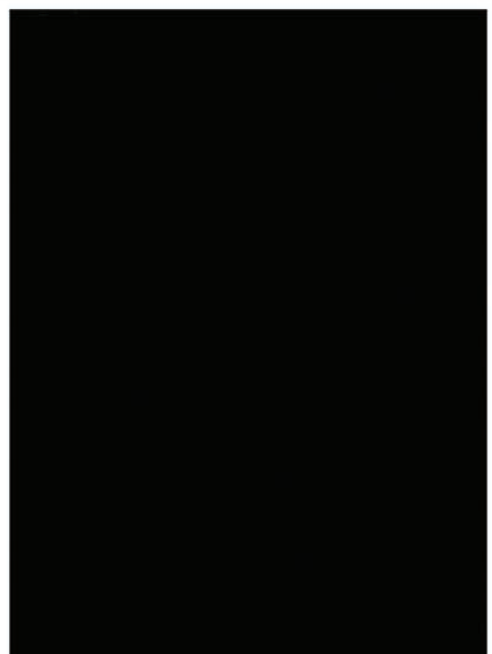
Ne mirite se sa sopstvenim odrazom u ogledalu... Makar se **ja** ne mirim.

Stoga me je nerviralo što su me izradili... lako sam znao da bi trebalo da sam srećan što uopšte imam neki posao.

I eto kako se desilo... to da treći put zamalo umrem.

Prvi put kad sam zamalo umro bila je 1892. i tad sam imao samo dvadeset godina...

Pretpostavljam da bi mi ceo život pošao sasvim drugim putem, da nije bilo tog dana.

Moj brat, naš prijatelj Spajk (kog u priči koju pišem zovem **Hek**) i ja održavali smo imanje u Vajomingu...

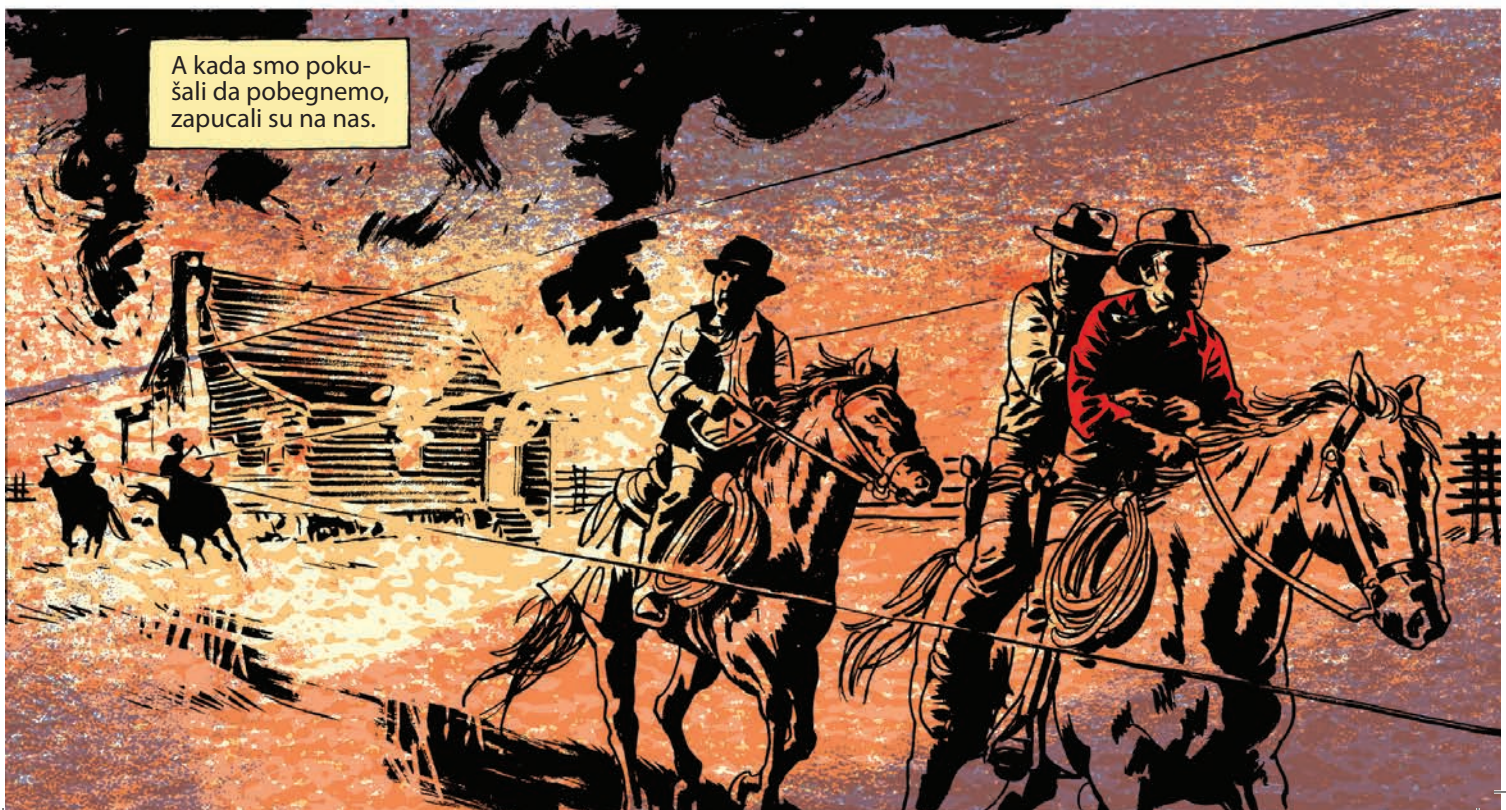

I upleli smo se u **sukob** između dvojice rivalskih imućnih stočara koji su želeli našu zemlju.

Poslali su odred plaćenika da nas spali usred noći.

A kada smo pokušali da pobjegnemo, zapucali su na nas.

Moj brat je primio metak u kičmu...

Volim da verujem da je umro u trenutku...

Ali zapravo to ne znam...

Jer sam i ja dobio metak u leđa.

Spajk je bio siguran da ću umreti na putu do lekara, ali nekim čudom sam odbijao da izdahnem.

Sećam se samo plitkog daha...

... i toga kako držim uzde dok moj konj galopira kroz tamu.

Hirurgija je tridesetih godina ozbiljno uznapredovala, mada bih je ja ipak izbegavao...

Ali u devetoj deceniji devetnaestog veka, lekar je mogao da me ubije koliko i metak.

Možda čak i *pre*.

Međutim, sreća se osmehnula i preživeo sam.

Iz kreveta sam, doduše, izašao tek za sedam dana i nikad nisam bio baš zdrav kao pre.

A onda, mesec dana kasnije, Spajk i ja smo se vratili i pronašli ubice mog brata...

Posle toga je moj život retko išao očekivanim putevima.